

Slag i Luften, maa jeg dog hævde, at vi ikke her med nogen Nytte kunne beskjæftige os med dette Spørgsmaal, idet vi ikke have Indflydelse paa vedkommende Forhold. Naar vi alligevel gjøre det til Gjenstand for Omtale, er jeg desuden i Tvivl om, hvorvidt det er til Justitsministeren, at vi skulle adressere denne Omtale; thi de Hospitaler, hvorom det væsentlig dreier sig, ere kommunale Hospitaler, saa at det vel nærmest maatte være Indenrigsministeren, til hvem man skulde henvende sig. Jeg skal bemærke, at ogsaa jeg, efter hvad der er kommet til min Kundskab, maa anse det for berettiget at antage, at der fra Hospitalernes Side ikke altid vises det Hensyn under de omtalte Omstændigheder, som man maatte ønske, at der skulde vises. Fra den Side set kunde der derfor maaske nok være Grund til at omtale Sagen, uanset om vi have nogen Myndighed at gjøre gjældende overfor det Spørgsmaal eller ikke. Sluttelig skal jeg kun med Hensyn til Bemærkningen i Betænkningens Slutning om et Tillægslaan til Hornbæk Baadehavn udtale, at Mindretallet ikke deler den Anskuelse, som Flertallet nærer om den Sag. Mindretallet har ikke Noget at anføre imod den Udsøning af Spørgsmaalet, som foreligger, idet de Paagjældende trænge til at faae det løst paa den Maade.

Leth: Som det høie Ting vil have i frist Grundring, vedtoges der i forrige Samling en Lov, som har erholdt kongelig Stadfæstelse under 1ste April 1888, og som gaar ud paa at forøge Assessorernes Antal i Landsøver- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn, saaledes at der er blevet to Assessorer flere efter denne Lov, end der tidligere har været. Den Gang, da Lovforlaget derom var for her i Thinget, gjorde jeg opmærksom paa, at disse Assessorer, som nu ved Loven af 1ste April f. A. ere bevilgede Hof- og Stadsretten som Tillæg til de tidligere Dommeres Antal, ikke tidligere havde været ansatte ved nogensomhelst provisorisk Foranstaltning, saa at der aldeles ikke klæber noget Provisorisk af nogen Natur derved. Der er en anden Ret, om hvilken der har været Spørgsmaal, og hvilken der er blevet tilforordnet flere Assessorer ad provisorisk Wei, men det er ikke Landsøver- samt Hof- og Stadsretten; der er intet Saadant, som

klæber ved den Tilføjelse til Dommerantallet, som er fket ved Loven af 1ste April 1888. Jeg har, som sagt, allerede gjort opmærksom derpaa den Gang. Naar man nu har sat to nye Assessorer til en Ret og altjaa forøget Rettens Arbeidskraft, er det en Selvfølge, at saa maa ogsaa den tilsvarende underordnede Arbeidskraft, Skriverkraften, Kopistkraften — hvad man nu vil kalde det — have en tilsvarende Forøgelse. Det er klart, at man ikke med det tidligere Personale kan bestride de Expeditioner, som et forøget Antal af Dommere fremkalder. Naar nu den ærede Ordfører sagde, at Udvalget modsætter sig det Forslag, der er stillet derom — jeg tror, at det er Vædringsforlaget til § 20 under Nr. 8, som angaar denne Sag, — fordi det har den Form, at det er et Tillæg til en tidligere provisorisk Lov, skal jeg ikke komme ind paa nogen Formalisme i saa Henseende. Jeg kan forstaa, at man modsætter sig provisoriske Love og stiller sig paa det Standpunkt, at man overhovedet ikke tror at burde bevilge det nuværende Ministerium en Finantslov, overhovedet ikke tror at burde betry det en saadan. Det er et Standpunkt, jeg forstaa, og det, jeg selv nærmest indtager. Men naar man overhovedet vil give Ministeriet finantsielle Bevillinger, kan jeg ikke tro, at det er det ærede Udvalgs Mening at ville slaa Nyggen ihjel paa saa lille et Punkt og lade Elefanten passere. Men hvorledes nu end Formen maatte blive, betragtede jeg den ærede Ordførers Uttringer — og jeg tror ikke, at jeg opfattede ham forkert i den Henseende — som rent formelle, og jeg vil da kun tillade mig med Hensyn til Realiteten af denne Sag at henlede det høie Things Opmærksomhed paa, at det er virkelig en ligefrem Følge af, at det ærede Thing vedtog Loven af 1ste April f. A. om Forøgelse af Assessorernes Antal, at der ogsaa maa ske en tilsvarende Forøgelse af det underordnede Personale, og at de Udgifter maa udredes, som flyde deraf. Det følger af sig selv, at det aldrig kan hjælpe en Smule, og at det er ganske hensigtsløst at give Hof- og Stadsretten et forstørret Personale, naar man ikke i tilsvarende Forhold forøger det Personale i Bureauet eller paa Kontoret, som er for nødent, for at de flere Expeditioner, som Dommerne besørge, ogsaa kunne blive expederede gennem Kontorerne paa en forsvarlig